

страхъ. Често и дѣдо Косто казваше: „На страха очитѣ сж четири“.

Караманъ ме милваше, въртѣше опашка и ме гледаше като че ли искаше нѣщо да ми каже. Той ме обиколи единъ пжтъ и затича на назадъ по сжщия пжтъ, по който и дойде. Като видѣхъ, че се отдалечи доста, азъ му викнахъ, нъ той се само спре и стоеше далече.

— Карамане! умолително завикахъ азъ, той долете отново, повърте малко опашка прѣдъ мене и се върна пакъ назади.

Чудно нѣщо! Кждѣ отива той? Като се боехъ да продължавамъ безъ него, а като ми се и искаше да разкрия тази загадка, азъ тръгнахъ назади къмъ него. Той вървѣше далече прѣдъ мене и по едно врѣме го видѣхъ, че спре.

Наближавахъ го вече и сърдцето ми усилено биеше. Какво ли има тукъ? И когато дойдохъ при лежащия Караманъ, азъ видѣхъ до него и болната овчица Бѣлка, която лежеше и тежко дишаше.

Разбрахъ загадката. Той не искалъ да остави на вълцитѣ болната Бѣлка, за която и азъ бѣхъ забравилъ въ уплашването си.

Азъ пакъ пригърнахъ любимото си куче: — „Милий Карамане, ти си билъ по-добъръ и по-милостивъ отъ моитѣ другари и отъ дѣдо Косто. Ти не иска да оставишъ самичка Бѣлка, даже и безъ тя да ти се моли за това“.

„Колко си билъ по-добъръ и по-милостивъ отъ хората, Карамане!“

Азъ взехъ прѣдъ себѣ си Бѣлка и тръгнахме съ Карамана да стигнемъ стадото. Селото се виждаше вече и скоро бѣхме всички на топло.

Маринъ Стоевъ.